

Подгревање југоносталгичарских ШББКББ наратива, које све чешће можемо да чујемо у домаћим, али европским медијима, на экс-ЈУ простору углавном служи консолидацији спољне колонијалне управе. Када је бивша земља једном распарчана и опљачкана, сада треба поново да се интегрише да би се њом лакше и јефтиније управљало.

Али одбацивање овог колонијалног „сурогат југословенства/балканства“ не треба да подразумева затварање очију пред чињеницом да мале, корумпиране, и полуколонизоване экс-ЈУ државице/територијице немају ни снаге, ни политичке воље да се еманципују од улоге „треће класе на европском тржишту“, пијаце јефтених стручних кадрова и још јефтиније неквалификоване радне снаге, „слободне економске зоне“ за понеку „гринфилд инвестицију“ (са подршком из државног буџета, како другачије?) и мало чега више од тога.

Стога треба бити свестан, и треба јасно рећи: за слободу и просперитет појединачних балканских земаља потребно је да сви народи Балкана антиколонијално самоопределе.

Тек када „свако свога убије субашу“, моћи ћемо да причамо о политичкој слободи и економском просперитету на Балкану, како год они били политички и економски каналисани. До тада ће као и до сада сваки слободарски пројекат неког балканског народа саботирати други балкански народи за рачун колонизатора.

Копрцање рибе на удици или могу ли балкански народи своју судбину узети у своје руке

Пише: Никола Танасић
четвртак, 05 март 2020 11:54

